

A rendíthetetlen ólomkatona

Az asztalon, ahol az ólomkatonákat felállították, sok más játék is volt, többek között egy takaros kis papírmásé kastély. A kastélykapuban állt egy papírból kivágott hölgyecske. Gyönyörű ruhája volt, és fél lábon állt, mert balett-táncos volt. A katona ál-

mélkoldva nézte, azonnal beleszeretett. Arról ábrándozott, hogy a papírbaba a felesége lesz. Tökéletes pár lennének, hisz neki is csak fél lába van. A gonosz gyerekek azonban csonkasága miatt kitétték a katonát a párkányra, és a huzat kirepítette az ablakon. A megeredt esőben utcagyerekek találtak rá a sárban heverve. Az egyik gyerek újságpapírból csónakot hajtogatott, beleültette az ólomkatonát, és az már röptül is lefelé az utcacsatornán, egyre távolodva kedvesétől. Aztán egyszer csak egy hosszú csatornahíd alá ért vele a papír-csónak. A sikátorban egy patkány tűnt fel, és a kis hajó nyomába eredt. A víz sodrása gyorsabbnak bizonyult, így az állat nem érte utol. Egy másik híd után a sok víz egy nagy gyűjtőcsatornába zuhogott. Ott landolt az ólomkatona, majd hirtelen süllyedni kezdett. A víz mélyén egy hal elnyelte. A halat nemsokára kifogták, piacra vitték s eladták. Így került egy konyhára, ahol a szakácsnő nagy késsel felhasította. Megtalálta benne a váratlan játékot, két ujjával felcsipentette, és bevitte a szobába a gyerekeknek. Így találta magát a katona ugyanott, ahol korábban ugyanezek a gyerekek játszottak vele valamikor. Minden a régi volt. Nem is hitte, hogy ennyi viszontagság után újra láthatja a kis papírkastélyt, kapujában a fél lábán álldogáló takaros kis táncosnőt. „Ez úgy meghatotta az ólomkatonát, hogy haj-

szál választotta el a sírástól, már-már kicsordultak szeméből az ólomkönyvek. De a sírás mégsem illett volna hozzá. Csak nézte a táncosnőt, a táncosnő meg őt, de szót nem váltottak.”

Az egyik kisfiú, nem tudni miért, felkapta az ólomkatonát és behajította a kályhába. A katona olvadni kezdett, de olvadás közben is rendíthetetlenül a nyitott kályhaajtó előtt lévő papír táncosnőt nézte, a táncosnő pedig őt. Akkor kicsapódott a kályha ajtaja, a léghuzat pedig felkapta a kis táncosnőt, s az, mint egy lenge tündér, beröppent a kályha nyitott ajtaján a katona mellé. Lobbant még egyet, s aztán vége volt. A katona akkor zsupogrodni kezdett, s ólomkatonából kicsi ólomgombolyaggá olvadt. Másnap, amikor a szolgáló kiszedte a kályhából a hamut, egy kis ólomszívet talált benne – ennyi maradt az ólomkatonából.

**MINDANNYIAN ISMERJÜK
A GYEREKKORUNKBAN
OLVASOTT ANDERSEN-MESÉT,
A RENDÍTHETLEN
ÓLOMKATONÁT.**

**„Volt egyszer huszonöt
ólomkatona, egytestvér
valamennyi, mert
ugyanabból az ócska
ólomkanálból öntötték
mindegyiket. Puskájuk a
kézben, szemük egyenesen
előretéknél, piros-kék
egyenruhájuk pompázó szép.
Amikor kinyitották a dobozt,
amelyben feküdtek,
meghallották az első szót ebből
a világból: »Ólomkatonák!«
Ezt egy kisfiú kiáltotta, és
boldogan tapsolt.
Születésnapjára kapta az
ólomkatonákat. Sorba állította
őket az asztalon.
Egyik katona szakasztott mása
volt a társának, csak a
huszonötödik különbözött
valamennyire a többitől:
fél lába volt, mert őt öntötték
utolsónak, s két lábra már
nem futotta az ólomból.”**

Viszontagságai és nagy vágyakozása után végül igen különös módon teljesedett ki a szerelme. Nem mindig olyan utat járunk be, amelyet mi elképzelünk magunknak, és vágyaink nem mindig úgy teljesednek, ahogy azt mi eltervezzük. A gondviselésnek más a logikája, mint az emberi logika.

Jézus ezt mondta: „Azt mondom tehát nektek: ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, sem testetek miatt, hogy mibe öltözzetek. Nem több-e az élet az edednél, s a test nem több-e a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak s csűrökbe sem gyűjtenek: mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti többet azoknál? Ugyan melyiktek toldhatja meg életkorát csak egy arasznyival is, ha aggodalmaskodik? És a ruha miatt miért nyugtalanodtok? Nézzétek a mezei liliomokat, mint növekednek. Nem fáradoznak s nem fonnak. Mondom nektek: még Salamon sem volt minden dicsőségében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha pedig Isten így öltözteti a mezei virágot, amely ma virít, de holnap kemencébe kerül, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket? Ne nyugtalanodjatok tehát és ne kérdezzétek: mit együnk? vagy: mit igyunk? vagy: mibe öltözzünk? Mindezt a pogányok keresik. Hiszen tudja mennyei Atyátok, hogy minderre szükségetek van. Ti keressétek először Isten országát s annak igazságát, és ezeket is mind megkapjátok. Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnapi nap majd gondoskodik magáról. Elég a mának a maga baja.” (Mt 6,25–34)

Jézus példabeszéde csupa színes természeti kép, mindnyájunknak jól ismert látvány. A madarak, a mezők és a virágok példájával világítja meg azt, amiről egész élete is tanúságot tett: szeretettel gondoskodik rólunk az Isten.

Jézus nem csak beszélt a gondviselésről, maga is az Atya gondoskodásából élt, s az Ő gyöngéd szeretetével tett jót mindenkivel.

Mit ér a gondviselés? – vetődik fel a kérdés. Sokaknak ad reményt és biztosságot, de sokan meg is botránkoznak rajta, mert nem kapják meg azt a segítséget, protekciót, amelyet várnak, így nekik semmit sem jelent. Jézus is és a tanítványai is éppolyan ügyes-bajos, küszködő emberéletet éltek, mint bárki más. Földi sorsuk egyáltalán nem volt kiváltságos. Jézus meggyógyította a hozzá tolongó betegeket, segített az emberek baján, de nem a zavartalan jólét elővarázslását tartotta legfőbb feladatának. Mindenki megérezhette gyöngéd szeretetét, de csodái jelzik, hogy Isten gondoskodása nem csupán a földi életre irányul, hanem annál jóval többre. Szeret bennünket, s ezt próbálja megéreztetni velünk apró és nagy ajándékain keresztül egyaránt. Sohasem az ajándék tárgyi értéke a fontos, hanem a szeretet, amely belőle reánk sugárzik.

A példabeszédben lévő hasonlatok a természet rendjét világítják meg nekünk, mintha az ember csak a természet részeként, annak harmóniájába belesimulva élhetne. Minden más fölösleges aggodás, hangzik a madarak és a virágok tanítása. Ez az életfelfogás azonban mind a valóság talajáról, mind Isten felől nézve kevésnek bizonyul.

Sokan az emberiséget sújtó iszonyatokat vagy akár saját életük keserűségét állítják szembe a mezők idilli képével. Mennyit ér a mi összes erőfeszítésünk? Mit csikarhatunk ki az életünkből, tehetjük-e valaha is olyanná a világot, hogy az mindnyájunkat boldoggá tegye? S ha igen, mit ér a legnagyobb öröm is, ha végül elpusztítja a halál?

A gondviselésbe vetett hitünket megnehezíti, amikor elveszítjük egy szerettünket. Néhány éve egy fiatal nőt temettem. A sírba tétel után – temetési szertartásunk szerint – fogtam a kapát, és a sírgödör oldalfalaira igyekeztem keresztet rajzolni vele. Ekkor egy kislány odaszaladt hozzám, átkarolta a combomat és kérte: „Pap bácsi! Ne tessék eltemetni az édesanyámat!” Megrendülve értettem meg abban a percben, milyen iszonyatos fájdalom is fakadhat az emberi szeretetből. Az teszi igazán elérhetővé az életet, hogy szeretnek és szeretünk, s így nincs tehetlenebb fájdalom, mint elveszíteni azt, akit szeretünk.

Aki szembenézett már a szenvedéssel és a halállal, az könnyen vádat emel a gondviselés ellen. Mit felel rá Krisztus? Jézus nem hiteget senkit valami természeti idill meséjével. Életével kínálja fel az egyetlen megoldást. Átéli az emberlét minden nehézségét és nyomorúságát, végigmegegy a kereszttúton, s végül iszonyatos szenvedések között meghal. De a legmélyebb fájdalomban is a gyermek bizalmával hagyatkozik rá az Atyára. „Az Isten Fia a szenvedésből engedelmességet tanult” (Zsid 5,8). Minél nagyobb volt a szenvedése, annál jobban beleburkolózott az Ő gyöngédségébe.

Izaiás egy édesanya gyöngédségéhez hasonlította az Isten gondoskodását: „De megfélelkezhet-e csecsemőjéről az asszony? / És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? / S még ha az megfélelkezne is: én akkor sem feledkezem meg rólad. / Nézd, a tenyeremre rajzoltalak.” (Iz 15–16) Ez a szeretet nem a mi észjárásunkhoz igazodik. A hüppögő gyereket is el lehet hallgattatni egy darab csokoládéval. Isten nem tömi be a szánkat olcsó örömmel, helyette a tökéletes és végső boldogságra hív. Ide vezet az életünk örömein és viszontagságain, sőt a halálunkon keresztül is. Hívása minden embert szólít. Egyesek már a természet rendjében is megsejtik Isten szeretetét, mindnyájunk előtt nyilvánvalóvá azonban csak Krisztusban lesz. Jézusból a szeretet dédelgetésében élő gyermek mosolya árad. Ő a Fiú, akiben felismerhetjük az Atyát. Ő az, akit az Atyaisten gyöngéd, rejtőző, diszkrét szeretettel vesz körül már életében, akitől nem szakad el egy percre sem. A Fiúis-

ten a halálban lép az Atya elé, hogy feltámasztva Őt, örökre magához ölelje. Aki Krisztusban megismerte az Atyának ezt a háttérszeretetét, az saját életének apró fordulatában is ráismer majd ennek a különleges szeretetnek a jeleire, üzeneteire, és majd növekvő hittel válaszol rájuk.

A hitből élő ember nemcsak a természet tárgyilagos rendjében él, hanem az Atya személyes gondoskodásában is. Aki megismeri Krisztust, a Fiút, az erről az atyai szeretetről egyre személyesebb tapasztalatokat szerez. Talán nem is olyankor, amikor egy-egy kívánsága teljesül, hanem a kölcsönös szeretet jelbeszédének ezernyi egyéb, apró megnyilvánulásában.

Ez a szeretetkapcsolat az élet fájdalmas tapasztalataiban is egyre szorosabbra fűződhet. S ha átvesszük Krisztus gyermeki lelkületét, akkor annyira egybefonódunk vele, hogy halálunkban már egészen Ő tart meg bennünket. A kicsi gyerekek egyik kedvenc játéka, hogy az apjuk feldobja őket a magasba, aztán repülés közben elkapja. Eltart egy ideig, amíg bizalmuk leküzdí a szorongásukat. De aztán egész bizalmukkal ráhagyatkoznak apjukra, hiszen tudják, hogy nem érheti őket semmi baj. Amíg apjuk vigyáz rájuk, két karjában végződik minden zuhanás. A keresztény ember Krisztus nyomán ezzel a bizalommal fogadja az élet minden fájdalmát. Isten még a halálban is gyöngéden magához szorítja a semmibe zuhanót, ezzel fölemelve egy tökéletes és boldog egységbe.

A hívő ember kettős hivatást tölt be a világban. Él az Isten tenyerén a természet részeként, de közben álmétkodva fogadja el ezt a hatalmas és gyöngéd gondoskodást, amely végül átviszi a halálból az életbe.

Az a feladatunk, hogy éljünk a természet törvényei szerint, egész szívvel, igaz emberként, s erőnkhez képest tegyük szebbé és jobbá a világot. De közben egyre csak táguló szívvel fogadjuk be a ránk váró Isten szeretetét, legyünk Krisztus és az emberek testvére itt a földön! Válgjunk az Atya gyermekeivé, ismerjük meg az Isten igaz szeretetét és higgyünk Őbenne, akinek mindannyian a szeme fénye vagyunk.

